

Allemaal kennen we het verpletterende gevoel van eenzaamheid. Een gevoel dat als een betonnen blok op je ligt en zwaar doorweegt in je borst. Tot je hart ervan versteent. Het lijkt alsof je geen nee kan zeggen tegen dat gevoel. Het lijkt alsof je er maar aan te gehoorzamen hebt. De eenzaamheid eist van je dat je niet uitreikt naar anderen. Anderen, zo fluistert de eenzaamheid je toe, zullen je uiteindelijk alleen maar weer lamleggen onder een blok beton.

Er zullen hier vast meerdere mensen aanwezig zijn die, net zoals ik, niet zo graag gehoorzamen. Ik weet niet hoe het jullie reeds vergaan is, maar ik voer al een levenslange strijd tegen de eenzaamheid. Met wisselend succes.

Voorheen wilde ik in de winter niets liever dan onder een dikke laag dons van de wereldbol te verdwijnen in urenlange sessies van verhitte seks. Tussen de klamme lakens en het klaarkomen door wilde ik ook nog eens onze geheimen bij elkaar veiligstellen. Ik wilde zoveel vertellen. Op weg naar de keuken voor een nachtelijke snack bleef ik maar vertellen, bleef ik maar vragen stellen en mijn lichaam onophoudelijk met de ander verstrengelen. Altijd hongerig naar nabijheid. Nooit voldaan. Waardoor ik een aantal maanden later, wanneer de lente uit haar voegen barstte, meestal op een dag wakker werd en me afvroeg *waar ik nu weeral in vervikkeld was geraakt en of ik dit eigenlijk wel wilde.*

Bij mij gaat het, zoals bij menig lesbienne, meestal heel snel.

Als ik op de voorbije winters terugkijk, herinner ik me koude, oude huizen die zich niet makkelijk laten verwarmen. Daarom dus het voortdurende neuken onder dikke donsdekens. Ik herinner me ook een totale verwaarlozing van mijn vrienden. Als ik verliefd ben, word ik iemand onuitstaanbaar. Ik vergeet mijn vrienden. Ook mijn schrijven moet wijken. Niets of niemand lijkt nog van belang. Behalve die ene dus.

Maar dit afgelopen jaar was het anders. Ik werd verliefd tijdens het hoogtepunt van de zomer. Ik kon niet onuitstaanbaar zijn, want ik werd verliefd op iemand die zelf onuitstaanbaar is. Kortom ik werd verliefd op iemand die op me lijkt.

In plaats van mezelf te verliezen op het eiland van mijn verliefdheid gaf ik me over aan oeverloze gesprekken met mijn vrienden. Zo werd ik herinnerd aan taal als middel om te verbinden en wist ik weer waarom ik schrijf. Niet vanuit het verlangen om de werkelijkheid te vervangen, maar om haar dichterbij te trekken.

Liefste. Het is onuitstaanbaar hoe vaak ik je van me probeer weg te duwen. Als een magneet die naar de verkeerde pool staat. Dan maak ik het mezelf wijs dat ik je niet meer wil. Tot het moment waarop het

me eens te meer daagt dat ik je dus wel wil. Dat ik je zelfs zo hard wil dat het me angst aanjaagt. Omdat mijn willen me buiten mezelf plaatst. In mijn willen lever ik mezelf over aan het verliezen. Dat is bedreigend, want de afgelopen tijd lijkt verlies de grote constante. Hoe vaak kan een mens zichzelf heruitvinden, vraag ik me dan af?

Er is iets onafwendbaars tussen ons, zeg jij. Die gedachte ging door je heen op de avond dat we voor het eerst seks zouden hebben met elkaar. Ook weer zo'n avond waarop ik me van tevoren had voorgenomen dat ik je niet meer moest hebben. Totdat ik je dus zag. Jij en je verlangende ogen. Jij en je hunkerende mond en alle ontoereikende woorden tussen ons. We deelden een glas veel te zuur bier, aten daarna een bergje parmaham in een slechte Italiaan aan de Dageraadplaats. De droge bruschetta met tomaat zonder smaak lieten we links liggen. Zelfs jij, de zogenaamde milieubewuste vegetariër, at die avond toch liever vitello tonnato.

Schat, het is ongeloofelijk hoe wij allebei van zulke moeilijke geschiedenissen komen. Toch is het zo ongedwongen gemakkelijk tussen ons. Als gaat alles bijna vanzelf. Net zoals toen ik in die vieze Italiaan langs het bergje parmaham, met links de bruschetta van tomaat en rechts de vitello tonnato, over de tafel heen reikte en je duim streelde. Eindelijk een aanraking. Je nam me gevangen in je hand. Je kneep me hard vast, tuitte je lippen beslist op elkaar. Die avond zou je onafwendbaar toegeven aan je verlangen.

Nu staan we in een straat ergens in Borgerhout. Op een uur dat er alleen nog maar mannen met snode plannetjes doelloos buiten rondlopen. Jij in je nieuwe winterjas. Ik weet niet wat me overkomt, maar elk moment zou ik kunnen beginnen huilen. Omdat we ons dus niet onder een dikke dons in elkaars blote armen van de wereld afwenden. Je vraagt me wat er is. Je laat me niet vluchten of ontsnappen. Je wijst me op mijn wondes. Ik vraag je om me alsjeblieft niet onder een vergrootglas te houden en wandel van je weg. Alleen de nacht in.

Gelukkig kan jij wel tegen een stootje. Je aanvaardt, als de goedgeluimde panda die je bent, mijn tekortkomingen. Je laat me je bezweren met dreigementen. Ze stellen je op scherp. Jij complex wezen dat het midden houdt tussen een stokstaartje dat stijf staat van de stress en een op je rug gemoedelijk rondrijvende wasbeer die alleen maar wil eten, knuffelen en slapen. Je laat me met je spelen, geeft me gewillig je hals voor mij om in te bijten, giert het dan uit van geluk. Ongeduldig als een jongetje sta je rechtop te kijken terwijl ik eet. Je kan niet wachten tot ik je weer streel en ik mijn volledige aandacht weer helemaal aan jou besteed.

En jij aan mij. En wij aan elkaar. Eigenlijk zijn wij eenzamen allemaal doodgewone dieren die vacht tegen vacht vragen naar liefde.